

Izborna groznica se zahuktala i nekako kao da je sve drugo, postala samo sjena, jer nas oči u oči, već tjednima, gledaju lica s naslovnica. Dok jedni računaju na šarm i slatke riječi, koje nekako uvijek prođu, drugi imaju nešto konkretnija obećanja.

Kada groznica prođe, postati će nešto jasnije, koliko su obećanja bila samo obećanja i je li još uvijek kupujemo slatke riječi i osmijehe. Ili smo se napokon počeli buditi iz dugog zimskog sna.

KUPOVANJE GLASOVA PREKO LEĐA DJECE

Nekako je već pomalo iritantno, pozivanje kandidata na djecu i na osiguranje smještaja svakog djeteta u vrtiće. Liste čekanja za vrtiće su nam među najdužima u državi. Mnogi stavljaju svoje dijete na listu, odmah nakon djetetovog rođenja. Najčešće zbog nedostatka prostora, vrtići ne poštuju pedagoške standarde, pa ćete tako naići na grupe i s više od tridesetero djece. U takvim uvjetima, o kvaliteti individualnog rada s djecom, ne možemo niti govoriti. Jer je nemoguć. Bitno je da ostanu živi i zdravi.

Odgajateljice rade u zaista teškim uvjetima, bez mnogih materijala i sredstava koja bi svakako trebale imati, a pouzdano znam da ponekad i kupuju materijale, plaćajući ih iz svog džepa.

Svaka čast pozitivnim, kreativnim, maštovitim, sposobnim i kvalitetnim odgajateljicama, koje, u uvjetima u kojima rade, postižu izvrsne rezultate s djecom. One postoje, a to pokazuju sretna i zadovoljna dječja lica.

Djeca borave, u često puta, potpuno neprikladnim uvjetima, a igrališta vrtića nemaju zaštitu niti osiguranje. Sva odgovornost, koja je iznimno velika, jer je ipak zdravlje i život djeteta u pitanju, ostaje na odgajatelju.

Koliko su lica s naslovnica, koja se toliko razbacuju obećanjima, dok su im puna usta djece, upoznata s konkretnim problemima, znaju li uopće kako izgleda jedna vrtićka grupa?

Jesu li bar jednom, otvorili vrata vrtića, ušli unutra među djecu, pogledali uvjete i popričali s odgajateljicama?

Već godinama se ništa ne mijenja. Sve je ostalo na bajkama za odrasle i na puno praznih riječi.

Nitko nije rekao kako, na koji način i gdje će se osigurati smještaj stotinama djece, koja su još uvijek na listama čekanja za vrtiće. Konkretnan odgovor i objašnjenje nismo čuli.

Prestanite pričati i počnite napokon djelovati.

Hoće li ponovo sve ostati na obećanjima i jesu li sve to samo predizborni trikovi?

TREBAMO POSAO, NE SOCIJALNU POMOĆ

Na nedavnom sučeljavanju, dvaju kandidata za gradonačelnika Bjelovara, naš je sadašnji gradonačelnik, pobjednosno i ponosno, isticao brigu za socijalno ugrožene osobe. Od pohvale pučke kuhinje, poklona za Božić i Uskrs siromašnima i raznih drugih vrsta pomoći, dobila sam dojam da se od Bjelovara, nastoji napraviti grad sirotinje i socijalno ugroženih.

Pa će se onda moći hvaliti, kako se kvalitetno brinu za horde gladnih, golih i bosih.

Umjesto otvaranja radnih mjesta i kvalitetnog života građanima, nude nam mnoge pogodnosti ako nas snađe nezaposlenost, a time i siromaštvo, a koja je već mnogima odavno pokucala na vrata. U ovakvoj alarmantnoj situaciji, kada naš grad tone sve dublje, zaista nam je potrebna čvrsta ruka koja će nas spasiti od utapanja. Od sigurne smrti.

Ne želimo milostinju. Želimo raditi i zaraditi plaću.

To zaslužujemo svi.

Zaslužujemo posao za koji smo plaćeni, kao što zaslužujemo i topli obrok u svom domu.

Dostojanstven i kvalitetan život, umjesto borbe za osnovnu egzistenciju.

Nalazimo se u dubokom snu, u stanju kome. Još nas samo aparati održavaju na životu.

Trebamo odlučne, hrabre i čvrste ljude, koji će nas probuditi, ali ne pričama o siromaštvu, o sigurnom obroku u pučkoj kuhinji, već stručnim i dobro isplaniranim planovima i ciljevima, koji će nam osigurati radna mjesta.

Tada će Bjelovar biti mjesto rada, a ne mjesto gdje se čeka socijalna pomoć i obrok u pučkoj kuhinji.

UMJETNOST ŽIVOTA

Mislim da nam je pomalo već svima, dosta tih lica, koja nam se smiješe s naslovnica. U skupim odijelima i sa skupim osmijehom. Dosta nam je teatralnosti, život je svejedno težak i dramatičan sam po sebi. Teatralnost je za kazališne daske.

Heroji života postaju oni koji uspiju preživjeti mjesec. Oni su umjetnici življenja.

Mnogi od njih zaslužuju biti na naslovnica, samo, oni se neće smiješiti u skupim odijelima. Oni se itekako odlikuju borbenošću, hrabrošću i snagom. Pred njima trebamo pognuti glavu.

Dosta nam je i onih koji se probitačno, i pomalo agresivno guraju među osiromašene umirovljenike, želeći ih kupiti nekom besplatnom kavom na gradskoj tržnici.

Tržnica je za neke druge stvari, a ne za priče o programima i razgovore o ciljevima.

Politika bi trebala biti rad za opće dobro, a ne borba za osobnu korist, moć i fotelju osiguranu za četiri iduće godine.

Tko i što će pobijediti i tko će nam upravljati gradom i županijom, saznat ćemo uskoro.

Hoće li pobijediti faktor koji nas stalno prati, faktor ljudske gluposti i naivnosti ili faktor zdravog razuma i inteligencije, vrlo brzo ćemo vidjeti.

A kada izaberemo, izabrali smo sami. Svojim djelovanjem ili pasivnošću, razumom ili glupošću, ravnodušnošću ili kritičkim promišljanjem.

A tada trebamo bez puno buke, prihvatiti izabrano.

Jer to će biti samo naš izbor.